

Arrest

nr. 121 555 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er actueel voor burgers in Nepal geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene en allerm minst ernstige beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Zo bekritiseert verzoeker de stelling van de commissaris-generaal dat er doorgedreven identiteitscontroles zijn op de luchthaven in Delhi, zonder evenwel te betwisten dat er stelselmatig individuele identiteitscontroles zijn bij binnenkomst in de Schengenzone. Verzoeker maakt zijn beweerde illegale reisweg aldus niet aannemelijk. Daarnaast legt hij niet enig begin van bewijs neer ter staving van zijn identiteit en/of asielrelaas. Bovendien zijn zijn verklaringen op verschillende punten tegenstrijdig met die afgelegd door zijn broer B.P. in het kader van diens asielprocedure. Verzoekers algemene en allerm minst ernstig uitleg dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt is en het interview op het Commissariaat-generaal uitgebreider en dat dit gegeven hierdoor voor verwarring kan zorgen, gaat ter zake geenszins op. Immers, in casu gaat het niet om tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen verzoekers opeenvolgende gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, doch wel om tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal en die door zijn broer afgelegd op het Commissariaat-generaal. Verzoekers huidige bewering dat hij en zijn broer niet altijd samen waren tijdens de incidenten en zij (elk) hun eigen weergave van de feiten hebben gegeven, verklaart, noch rechtvaardigt de betreffende vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden. Immers, gelet op het feit dat verzoeker en zijn broer hun land van herkomst ontvluchtten omwille van dezelfde problemen, met name de problemen die zij zouden hebben gekend met B., de lokale leider van de maoïsten, en diens kompanen, kon van hen redelijkerwijze worden verwacht dat zij omtrent die beweerde problemen, het ontstaan, de ontwikkeling en het verdere verloop ervan coherente zouden afleggen, minstens kon worden verwacht dat zij eenduidige en gelijklopende verklaringen (zouden) afleggen omtrent het incident op 10 september 2010 in Chidichaur, dat aan de basis ligt van hun beweerde problemen en dus de kern van hun relaas uitmaakt en dat zij beiden persoonlijk en samen zouden hebben meegemaakt. Verzoeker en zijn broer blijven hier echter in gebreke. Hun verklaringen omtrent hun problemen met B. en diens handlangers, het begin en de evolutie ervan lopen sterk uiteen en zijn op verschillende punten tegenstrijdig. Verzoekers betoog dat het zijn broer, aangezien deze het niet deed, niet kan worden verweten dat deze geen weet had van het feit dat hij tijdens het incident op 10 september 2010 benzine over de motorfiets van B. goot, neemt niet weg en doet niets af aan het feit dat van hen redelijkerwijze kon worden verwacht coherente en eenduidige verklaringen af te leggen omtrent het feit of B. dat bewuste ogenblik op 10 september 2010 alleen was, zoals verzoekers broer beweert, dan wel vergezeld van (een aantal) vrienden, zoals verzoeker stelt. Waar verzoeker thans oppert dat "zij zagen de Maoïsten liever niet komen in hun garage, doch hebben nooit hulp geweigerd", druist zijn uitleg in tegen de verklaringen afgelegd door zijn broer die aangaf dat zij B. en andere maoïsten weigerden verder te helpen toen dezen met hun motorfietsen naar hun garagewerkplaats kwamen. Ook verzoekers uitleg dat zijn broer de garage ging inspecteren nadat deze vernield was en dat hij zelf telefonisch van de vernieling op de hoogte werd gebracht, strookt niet met de uitleg van zijn broer, die de vernieling van hun garage overigens op een andere dag situeert dan verzoeker, dat zij beiden 's avonds naar de garage terugkeerden en daar de vernielingen vaststelden. Waar verzoeker poneert dat "de feiten reeds meer dan 3 jaar geleden zijn", wijst de Raad er op dat van asielzoekers verwacht kan worden dat zij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kunnen situeren en hieromtrent coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen afleggen, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Het louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten heft de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden niet op. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde frappante tegenstrijdigheden en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, [http://curia.europa.eu RvS](http://curia.europa.eu/RvS) 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoeker verwijst ter zake naar de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie van o.a. Amnesty International en Human Rights Watch aangaande de algemene veiligheidssituatie en corruptie in Nepal, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Nepal merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 februari 2014, voert verzoekende partij aan dat aangezien zij samen met haar broer gevlucht is, de controle van de tegenstrijdigheden nog werd opgevoerd in plaats van de grond van de zaak te onderzoeken. Verzoekende partij betwist dat er geen reëel risico is op ernstige schade, zoals in de beschikking wordt gesteld, en zij betoogt dat het tegendeel wordt bewezen door de stukken in het administratief dossier en gevoegd bij het verzoekschrift.

Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook logisch dat indien een asielzoeker samen met andere familieleden asiel aanvraagt, zij over de redenen van hun vlucht gelijklopende verklaringen afleggen zeker wanneer zij hun land ontvluchtten om dezelfde redenen, zoals in casu. Zo verzoekende partij suggereert dat de grond van de zaak niet werd onderzocht gaat zij voorbij aan de concrete en pertinente motivering in de bestreden beslissing. Immers in de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat *“Gelet op het groot aantal tegenstrijdigheden die uw directe vluchtaanleiding betreffen, dit in combinatie met de weinig geloofwaardige verklaringen over uw reisweg en het ontbreken van identiteits- en andere documenten, kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan het door u uiteengezette vluchtrelaas.”*

Deze conclusie wordt ook afdoende toegelicht in de bestreden beslissing en de Raad heeft reeds in de beschikking vastgesteld dat verzoeker *“in zijn verzoekschrift niet verder (komt) dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene en allerm minst ernstige beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.”*, wat zij ter terechtzitting niet betwist.

Verzoekende partij preciseert/concretiseert niet in het minst uit welke stukken opgenomen in het administratief dossier en gevoegd bij het verzoekschrift zou blijken dat er (in haren hoofde) wel degelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade, en ze licht niet in het minst toe hoe waar hier precies uit zou blijken. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekende partij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van

terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de veiligheidssituatie betreft wijst de Raad er op, zoals wordt aangegeven in de beschikking, dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat er in Nepal sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij heeft geen andere informatie aangebracht.

Ze beperkt zich voor het overige tot algemene kritiek zonder daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 17 februari 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS